

چهار هدیه

حسین واثقی

۱. تغییر جدید در پرده کعبه

در تاریخ ۱۲ جمادی الآخر ۱۴۳۴ هـ. به تقویم سعودی، مطابق سوم اردیبهشت ۱۳۹۲ ش. صبحگاهان، به قصد طواف کعبه مشرفه، راهی حرم شدم. دیدم بالای رکن نصب کرده و با آن، پرده کعبه را در ضلع بین رکن یمانی و رکن حجر الأسود، با فرچه تمیز و چیزهای به آن چسبیده را جدا و جمع میکنند. در همین حال یک قطعه کامل به طول همان ضلع، بر روی قسمت پایین پرده می‌دوزند. آن روز (سه‌شنبه) سپری شد. شب که رسید (شب چهارشنبه) ساعت حدود ۳۰: ۱۰ برای عمره مجدد مُحرم شده و به طواف کعبه گرامی آمدم. هنگام طواف، چیز جدیدی را روی پرده دیدم؛ ۴ قطعه طلا دوزی کوچک همانند دیگر نوشته‌های طلا دوخت روی پرده کعبه، که روی هر یک «الله اکبر» درشت و با خط ریز (۱۴۳۴ هـ.) دوخته شده بود و آن‌ها را در یک ردیف از بالا به پایین، با فاصله، بر روی پرده، روی رکن حَجَر و بر بالای حجر الأسود دوخته بودند؛ به گونه‌ای که نیمی از هر یک در ضلع حَجَر به سمت درب کعبه و نیمی دیگر در ضلع حَجَر به سمت رکن یمانی بود، در حالی که اصل پرده کعبه تاریخ ۱۴۳۳ هـ. را داشت. معلوم شد این چهار قطعه را جدیداً ابداع کرده و روی پرده بر بالای حجر الأسود دوخته‌اند؛ یعنی مربوط به تاریخ تعویض پرده نبود، بلکه جدیداً روی آن دوخته‌اند.

الله اکبر؛ ذکر است که به هنگام طواف در مقابل حجر الأسود با بلند کردن دست راست می‌گویند.

۲. شعری در مدح پیامبر ﷺ

دو بیت شعر از شاعری ناشناخته در مدح پیامبر اکبر ﷺ، به خط خوشنویس معروف قرن دهم و یازدهم هجری، مالک دیلمی، در نخجوان، در سال ۹۶۱ هـ.

۳. مدح مدینه منوره

از میرداماد فیلسوف شهیر (۹۷۰ - ۱۰۴۰ق.).

در تن از جلوۀ جانانِ مَنَش جان بوده است
آتش‌اندر جگرِ چشمه حیوان بوده است
آفتابش خجل از ریگ بیابان بوده است
این زمین سجده‌گه روضه رضوان بوده است
بارها عقلِ کُلش نایب و دربان بوده است
خانه افروزِ جلیدیۀ امکان بوده است
کعبه حاجت این گنبد گردان بوده است
زیر سیلاب عرقِ غرقه طوفان بوده است
گر همه مهر و مهش قطره باران بوده است
مایه بی‌هنران فضل کریمان بوده است.^۱

این زمینی است که جولانگه جانان بوده است
این زمینی است که از غیرتِ خاک چمنش
این زمینی است که از نور شعاعِ رُخ دوست
این زمین داوری کشور امکان کرده است
بارها پیش دَرش چرخ برین بُرده نماز
اندراین کوی چه کرده است که چون نورِ بَصَر
این مدینه است همانا که حریم حرمش
ابر تا بر سر او سایه فکن گشته زشرم
پیش ابرِ کف جودِ تو خجل بوده سحاب
ور پذیری به گرم گر هنری نبود از آنک

۴. در صفت مکه معظمه و مدینه منوره

از عبدالله ثانی، مشهور به بهشتی هروی از سرایندگان شیعه مذهب قرن یازدهم هجری:

در صفت مکه معظمه

کز فیض بُود بنای مکه	چون جان ندهد هوای مکه؟
از عُمر مسیح کام گیرد	هرکس که در آن مقام گیرد
نور است به دیده‌ها غبارش	فیض است صفای کوهسارش
شد روشن از آن سوادِ عالم	باشد شرفِ بلادِ عالم

۱. دیوان اشراق، از میرمحمد باقر داماد، نشر میراث مکتوب، به کوشش: سمیرا پوستین‌دوز، چاپ اول، ۱۳۸۵. ش. صص ۵۹ و ۶۰

از سایه بوقُبیس، خورشید	با کوثر و سلسبیل و زمزم
بازار مناش آسمانی	شهرش دره‌های کوه باشد
چون بر عرفات او برآیی	هرچیز که هست مُدعایت
اظهار نمای مطلب خویش	از فیض صفا و مَرّوه مگذر
پا در دامان کشیده با هم	از خویش جدایی‌ای ندارند
جایی که پناه خاص و عام است	حوران بهشت زائرانش

صفت کعبه

تا سایه کعبه بر سر اوست	خورشید کمینه چاکر اوست
نه کعبه که خانه جلیل است	بنای عمارتش خلیل است
اسلام ز رکن او دُرست است	ایمان بی طوف کعبه سُست است
چون مردمک سیاه چشمان	مکه جسم است و کعبه‌اش جان
جسمی که زجان نمک ندارد	چشمی است که مردمک ندارد

صفت حجرالأسود

زیبا حَجَرَش که گشت اَسود	آینه بُود زفیضِ سر مد
چون نورِ جلالِ حق بر آن تافت	فیضِ رنگِ بلال را یافت

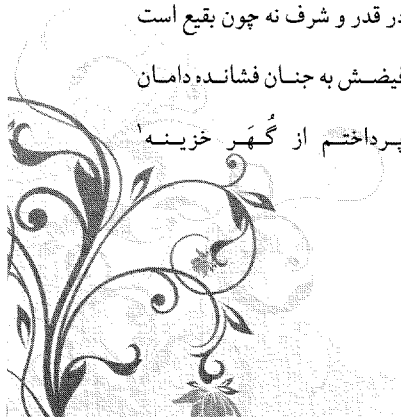
یا عکس حَبِینِ اهلِ عصیان
زان روی ز طوفِ کعبه الله
سنگِ محک زرِ جبین است
گردید خسوف ماه تابان
عصیان نرود به خلق همراه
آیینۀ چهره یقین است

صفتِ مدینه شریفه

از کعبه روم سوی مدینه
گلزار مدینه را خزان نیست
آن چشم و چراغِ هفت کشور
گردی که زکوچه هاش خیزد
هر کوچه اوست رشکِ باغی
گلزار معطر از نسیمش
کعبه نه و قبله دعای است
از نورِ ضریحِ شاه یثرب
کانجاست جهان جهان دینه
نخلستانش کم از جنان نیست
خاکش بهتر ز آب گوهر
بر روی ملک عبیر بیزد
هر ریزه سنگ شبچراغی
آفاق منور از حریمش
فیضش ز ضریح مصطفای است
آیینۀ مشرق است و مغرب

صفتِ گورستانِ بقیع

هر چند که آسمان رفیع است
از دولتِ روضه امامان
در مدحتِ مکه و مدینه
در قدر و شرف نه چون بقیع است
فیضش به جنان فشانده دامان
پرداختم از گهر خزینه

۱. نور المشرقین، از عبدالله ثانی مشهور به بهشتی هروی، تحقیق: نجیب مایل هروی، بنیاد پژوهش‌های اسلامی آستان قدس رضوی، مشهد، چاپ اول، ۱۳۷۷ش. صص ۸۸-۸۳